

JEG SNØRER MIN SEKK

Jeg snører min sekk, jeg spenner mine ski,
nå lyser det så fagert i heien.
Fra ovnskroken vekk! Så glad og så fri
mot store, hvite skogen tar jeg veien.

I fykende fei jeg baner meg en vei
blant vinterkledde stubber og steiner.
Den susende vind meg stryker om kinn,
og snøen drysser ned fra lave greiner.

De vinger på fot gir liv og lyst og mot!
Nå stevner jeg mot høyeste tinden!
Alt tungt og alt trått, alt smålig og grått,
det stryker og det fyker vekk med vinden.

Og når jeg så opp, og skuer jeg fra topp
den lyse dal med skoglier blandet
da banker mitt bryst, jeg jubler med lyst
"Jeg elsker, å, jeg elsker dette landet!"

Tekst: Margrethe Munthe

